

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχὴν.

ΦΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ— Συνδρομὴ προπληρωτὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα 12 δρ. ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα 18. Ἐκκίδεται τρίς ἡβδομάδας, ἀπὸ 7—8 χιλιάδες φύλλα. Γιὰ κάμμειαν καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γ.ω. τοποιήσεις. Κάμμειαν καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μὲς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν τὰντοτες ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διάφευσις τὰ μὲν δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ γάνουν τέτοιαις ἀς πᾶν σ' ἄλλαις ἡμερησίαις. Γραφε ξεγράφε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ἔξερουν πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζωνται.

Ἀθήναι, 21 Αὐγούστου 1884

Ἄριθ. 146 + 138 + 1

ΤΡΙΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ.

Καὶ τώρα ὁ Παληάνθρωπος ἔστυν τρίτο χρόνο μπαίνει, γιὰ τοῦτο σήμερα διπλὸς μ' ὀκτὼ σελίδες βγαίνει. Φορεῖ τὴ σκούφια του στραβά, σηκώνει τὸ κεφάλι, καὶ ἀρχίζει τὸν ἐξάψαλμο ντακάπο νὰ σὰς ψάλλῃ, καὶ μὲ τὰ δύο τὰ χέρια του μίαν πεντάλφα δίνει γιὰ σουβενίρ πολύτιμο ἔστυν νέα Ῥωμηοσύνη.

Μόνο μίαν μουντζα τρίδιπλη νομίζω πῶς ταιριάζει σὲ τόπο ὅπου κάθε τί κακὸ ψυχρὸ φωλιάζει, ποῦ τόσα χρόνια προκοπὴ δὲ φαίνεται κάμμειαν, ποῦ εἶναι ὅλ' οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὰ φρενοκομεία, ποῦ κυβερνοῦν παληάνθρωποι, ποῦ θησαυρίζουν κλέφταις, ὅπου οἱ κατεργάρηδες τιμοῦνται καὶ οἱ ψεύταις.

Τόσον καιρὸ προσμένουμε νὰ ἴδουμε μίαν ἐλπίδα, τόσο καιρὸ προσμένουμε μὲ μάτι σὰν γαρίδα ἀπὸ παρὰ ἡ τσέπη μας λιγάκι νὰ βροντήσῃ καὶ αὐτὸ τὸ ἰσοζύγιον τὸ ἔρημο νὰ κλείσῃ. Τόσον καιρὸ προσμένουμε μὲ τῆς ἐλῆας κλωνάρι ν' ἀκούσωμ' ἕνα σάλπισμα πολεμικὸ τοῦ Ἄρη.

Ἀλλὰ διαβαίνει τὸ λεπτό, ἡ ὥρα καὶ ἡ ἡμέρα καὶ ὀλοένα χάσκουμε καὶ κοπανᾶμ' ἀέρα οὔτε τὸ ἰσοζύγιον ἔστυν ποτὲ νὰ γίνῃ ἡμερῶν κλιζομε βαρεῖα μὲ λόρδα καὶ εἰρήνη. μὴ τουφεκιά, ποσὼς μὴ φοβηθῆτε... φωτιά καὶ τρέξετε νὰ ἴδῃτε.

μαρρῆτε τάχατε ἔστυν τρίτο μου τὸ χρόνο ἔστυν Ῥωμαίκο ἕνα καλὸ καὶ μόνο ; καὶ ἴδια βάσανα, τὰ ἴδια νταραβέρια, καὶ κλέβουν φανερὰ τῆς ἀρχοντιᾶς τὰ χέρια, καὶ πάλι ἔστυν τοὺς φτωχοὺς θὰ ξεθυμαίνου μόνον ἴλι ἀσφαιρα πυρὰ ἔστυν ῤάχαις τῶν Τραχῶνων.

Ναί, δὲν θὰ γίνῃ τίποτε καλὸ σ' αὐτὴ τὴ χώρα ! καὶ ἄφου τὰ ὅσα θὰ γένοῦν τὰ ξέρω ἀπὸ τώρα, γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ φαγεῖ καὶ τὸ πιεῖ τὸ στρώνω καὶ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα μου καὶ μὲ τὰ δύο μουτζῶνα. Πέντε λοιπὸν ἔστυν μάτια σας τὰ κατανοσταγαμένα, πέντε καὶ ἔστυν Κουβέρνο μας, μὴ πέντε καὶ σ' ἐμένα.

Ὁ Ναστραδῆν

Χότζας προσκάλεσε μίαν φορά σὲ τὸ σπῆτί του τοὺς μαθηταῖς του νὰ πᾶν νὰ τοὺς τατῆ, νὰ τοὺς κἀνῃ τέλος τσομπουσι, γλέντι βαρβάτο.

Ὅταν φτάσαν ἐπὶ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, εἶπε στοὺς μαθηταῖς του, σταθῆτε μίαν στιγμὴ ὄξω νὰ πᾶω νὰ ἴδω ἔστυν ντύθηκα ἡ γυναῖκά μου.

Ἀνεβαίνει ἀπάνω καὶ ρωτᾷ τὴν γυναῖκά του : = Βρὲ γυναῖκα, ἔχομε σήμερα τίποτα νὰ φᾶμε ; Καὶ τοῦ ἀπαντᾷ ἡ γυναῖκά του : Καὶ μὴ πᾶς ἔφερες τίποτα ἄνδρα μου ; = Καὶ τώρα, λέει, ὁ Ναστραδῆν τί θὰ κάνωμε ποῦ ἔχω τόσους προσκαλεσμένους σὲ πολυτελὴ συμπόσιο, καὶ κάθονται καὶ περιμένουν ἀπόξω ; = Ξέρω καὶ ἐγὼ ; = Ἐγὼ λέω νὰ τοὺς διόξωμε καὶ ἐπειδὴ τῆς δὲν ἔχω μούτρα νὰ παρυσιαστῶ ἐγὼ, εὔγα σὺ, καὶ πὲς τους ὅτι, ὁ δάσκαλός τους ὁ Χότζας δὲν εἶναι ἐδῶ. Καὶ ἔτσι οἰκονομούμαστε.

Ἡ γυναῖκά του σὰν ἀλαφρόμυαλη ποῦ ἦτανε κατέβηκε κάτω στῆς αὐλῆς τὴν ξώθουρα καὶ λέει στοὺς μαθηταῖς : = Τί περιμένετε, ὁ Χότζας δὲν εἶναι ἐδῶ. Καὶ τῆς λὲν οἱ μαθηταῖς, = Μὰ τώρα μπήκαμε μαζύ. — Μὰ δὲν εἶναι ; = Μὰ εἶναι. Ἄναψε φιλονεικία, τὴν ὅποιαν μὴ ὑποφέρνοντας ὁ Χότζας, σὰν σοφὸς ποῦ ἦτανε, ξεπροβάλλει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ λέει :

= Βρὲ τί φιλονεικάτε ; Τὸ σπῆτι ἔχει δύο πόρτες, μπορεῖ νὰ μπῆκε ἀπὸ τὴν μίαν καὶ νὰ βγῆκε ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἀλλὰ πάλι ἀπὸ τὴν ντροπὴν του καὶ γιὰ νὰ μὴ γίνῃ βεζιλῆς στῆς ὑποσχέσεις του, προσκάλεσε ἀπάνω τοὺς μαθηταῖς του καὶ διάταξε τὴν γυναῖκά του νὰ στρώσῃ τραπέζι. Ἄμα στρώθηκε, πέρνει ὁ Ναστραδῆν μίαν μεγάλην εὐκερὴν γαβάθα καὶ τοὺς λέει :

= Κύριοι, αν υπάρχει φαγί, ήθελα να σας βάνω να φάτε εδώ μέσα σ' αυτή την γκαβάθα, ώστε δεν φταίω εγώ, γιατί δεν υπάρχει.

Το ίδιο θα συμβή και στον Τρικούπη όταν έρθη η Βουλή. Θα προσκαλέση αυτός τα κνώδαλα τους λεγόμενους, έλεφ άθλιότητας, βουλευτάς της Θεσσαλίας και τα άλλα νευρόσπα-στά του, τα πουλημένα κρέατα και θα τους πη, έλατε να δητε τί άνδραγαθήματα έκανα στην Ελλάδα, όταν δε θα πεταχτή από την πόρτα ή Αντιπολίτεςφι, και πη στους έξαν-δροποδισμένους βοηθούς του βουλευτάς, ότι δεν υπάρχει πλέον ύπουργείον Τρικούπη μέσα στη βουλή, θα πεταχτή και κείνος από το παράθυρο του αναγκάλου της βουλής μισοκα-τουρημένος και θα πη.

— Τι φιλονεικάτε, μπορεί και να έπεσα και να μην έπεσα, έλατε όμως μέσα να δητε τί συμπόσιο σας ύποσχέθηκα και τί σας έχω κατά συνέχειαν στρωμένο. Ορίστε, κύριοι, εδώ είναι ο προϋπολογισμός μου, το ίσοζύγιον, = ή άδεια γαβάθα του Ναστραδήν = ήθελα να σας παρουσιάσω αυτήν γεμάτη, αλλά τί να σας κάνω ;

Η φωτιάς έκαψαν τα δάση για να γίνη ξεροκαμπία όλη ή Ελλάδα και γίνω κ' εγώ κύριος διχτάτορας πάσης ξεροκαμπίας.

Η φωτιά έκαψε το Παλάτι και την Αγορά, ώστε βλέπετε ότι φτωγοί και πλούσιοι γενίκαμε ένα και δεν μπορώ να εισ-πράξω φόρους ούτε από τους Μεγάλους, ούτε από τους μι-κρούς, γιατί είναι όλοι καυμένοι και άθλιοι.

Παράγγειλα να σας φέρουν μιλιούνια λίρες από την Ευ-ρώπη, και ναύλωσα μάλιστα και τα βαπόρια τα Αυστριακά για να τα φέρουν, αν και δεν κόπηκαν ακόμα, σαν εκείνο τον χωριάτη που πήγαινε να πάρη το βόδι με το σκοινί και πριν το πάρη φώναζε για φιγούρα στους δρόμους :

— Βαρδάτε και θα περάση το βόδι.
"Αν βρεθή κανένας κουτός και του κάνη παρατήρησι, γιατί δεν έστειλε ένα ελληνικό βαπόρι ή πολεμικό, θα του άπαντήση

(1) ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ
ΤΟ ΔΙΑΟΛΑΚΙ.

- Α'.
"Η Μαρουδίτσα ήτανε ως δεκατεσσάρων χρονών.
"Ο άδελφός της ή Ψιφικάκης ως είκοσι χρονών.
"Η μάνα της ή Μαριόρα ήτανε πάλι ως σαράντα και λίγο πάρα κάτω.
"Ο άντρας της ή σιέρ Ντελίριος ως πενήντα χρονών.
"Ο άδερφός του όγδόντα χρονών, ή σιέρ Παντελής.
"Η πεθερά της γυναίκας του, ήγουν ή άδερφή του σιέρ Ντε-λίριου ως 90 χρονών.

Αρχίζομε από την Μαρουδίτσα. Σάν μοναχοκόρη που ήτανε την είχαν μη στάξη και μη βρέξη.
Μαρουδίτσα μας εδώ, και Μαρουδίτσα μας εκεί.
"Η Μαρουδίτσα μας σαν χαιδεμένο κορίτσι, ήτανε γεμάτο παραξενάδες, αναποδιαις, γκρίνιας, φωναις και ιδιοτροπιας.
Κάνεις δεν τολμούσε να της αντιμιλήση εκτός του άδερφου της του Ψιφικάκη, ή όποιος πάντοτε της έμπνεε στο ρουθούνι, και όλη μέρα γκρίνιαζαν και φαγόνοντο σαν τα σκυλιά για το τίποτα. "Αν ήτανε δυνατόν να βγάγη ή ένας τα μάτια του άλλου.
"Η Μαρουδίτσα ήτανε πολυ νόστιμο κορίτσι, λίγο κίτρινο, είχε δηλαδή το χρώμα της ευαισθησίας, ένα μικρό μόνο έλάτ-τωμα είχε που την άσχημιζε λίγο, ήτανε τα δύο της τα δόν-τια τα μπροστινά το ένα άπάνω στο άλλο καβάλα.

— Δεν εμπιστεύομε εις τους Έλληνας ή Έλληνας, προθυπου-γός σας, εγώ, διότι είμαστε όλοι κλέφτες, έλαττον έμοι, μείον ίσον και παραπάνω.

"Ηθελα να σας φέρω το ίσοζύγιον και με τους φόρους της σταριδάς, αλλά την σταριδά την πήρε ή κατήφορος της βρο-χής, ή άνώτερη βία, εγώ πταίω ή ή τις πταίει Θεός ;

"Από τα καπνοεργοστάσια σας ύποσχέθηκα να σας φέρω μιλιούνια, αλλά κατά εύτυχίαν εισπραξα ολιγώτερα από όσα έξόδεψε το δημόσιον, διότι κλέρτουν και αυτοί οι ίδιοι οι ύπάλληλοι των καπνοεργοστασιών. Τις πταίει ;

"Ενώ εγώ έχω ένα μελλεούνι σπιούνους για να πιάνουν χα-βάνια ως τώρα. Τις πταίει ;

"Έκαμα σχολήν ύπαξιωματικών και άπόσυρα από τον στρατό τους καλλιτέρους ύπαξιωματικούς, οι δε άλλοι παρι-τούνται και έτσι ή στρατός κατάντησε άλληλοδιδασχτική μέ-θοδος, να γυμνάξη ή ένας στρατιώτης τον άλλον, αλλά έχετε έλπίδας, ύστερα από τέσσερα χρόνια θα βγούν φουρνιαις άνθη-πολογαγών, χωρίς να υπάρχει ούτε ένας προγυμναστής, ένας ύπαξιωματικός.

Περιεκύλωσα με τοιχαράκια τους στρατώνας των Αμπε-λοκήπων, για να μη φεύγουν οι στρατιώτες, εκείνοι που μπο-ρουν και από την Ακρόπολι να πηδήσουν.

Σας παράγγειλα εξ έφτά πολεμικες μαουνης στην Αγγλία για να κυνηγούν στη στεργιά τους Βουλγάρους και επειδή υπάρχει φόβος μήπως στο δρόμο της φάνε οι καρχαρίας, θα φορτώσω αυτά τα θεοκάραβα σ' άλλα καράβια, τα όποια άμ-φιβάλλω και αν σώσετε να δητε ποτέ στο μάτι σας, γιατί παράδες να τα πληρώσω δεν έχω.

Είχε ψηλό άνάστημα αλλά κομψό σαν κυπαρίσσι. Έκού-τσενε όλιγο, αλλά δεν φαινότανε τόσο, τ'όφερνε σε νάζο της περπατίας.

"Απάνω σ' ή μυτούλα της είχε μια μικρή ελήτσα και δι' αυτό πάντοτε έφερνε το μαντύλι της στη μύτη, να την σκε-πάξη.

Είχε ώραϊα γαλανά μάτια που άστραφταν σαν της γάτας.
"Επειδή δε άκόμη δεν είχε τόσο πολυ φουσκώσει το στήθος της φορούσε ελαστικό κορσέ, φουσκοστήθιον.

Τα φουστάνια της κοντά πάντοτε για να φαίνεται όπως και ήτανε μικρή στα χρόνια, στα δε σιτιβάλια της είχε χα-μηλά τακούνια, γιατί τα ψηλά τα φορουν ή χυδαίαις τώρα.

Το γάντι δεν της έλειπε ούτε μέσα στο σπίτι, διότι κα τα γότανε από μεγάλη χρυσογαδουρικη οικογένεια.

Και ένα άνθος πάντοτε στα μαλλιά, το όποιο άλλα' δυο τρεις ώραις. Καλλίτερη μουστεριδισα απ' αυτή ή άλλη ή Φασούλης.

Της άρεσαν πάντοτε τα κόκκινα, ως καθώς και τα τριαν-ταφυλλιά, γιατί της έδιναν μια ροδοκοκκινάδα στο κατάλευκο σαν το γάλα πρόσωπό της, γι' αυτό τον σκοπό κρατούσε και κόκκινη όμπρέλα.

Είχε αγοράσει ένα έτοιμο κέντημα και ότ-λειά, και δεν είχε ποτέ, καθότανε στην με όλα της τα τσομπλέκια της, ήγουν, ρίστρες, τα μαλλιά του κεντήματος, δακτι-νια, κωφινάκια και χίλια δυο άλλα γυναικεία παρα.

"Αντίς να κεντά, εξύλωνε το τελειωμένο κέντημ φαίνεται πως τ'όχει μισοτελειωμένο.

"Η φτωχές ή δουλες όλη την μέρα καθότανε κ' όφρ κ' όφρ

Το σήκωμα, ήγουν την άρσι της αναγκαστικής κυκλοφορίας των στουπουχαρτων της άντεθνικής τράπεζας την έπέτυχα με τέτοιο έπιτυχημένο τρόπο που κόντεψα να βουλιάζω όλο το έμπόριο της Ελλάδας, όπως και το μισοβουλιαξα.

Εις όλα τα μέρη της Ελλάδας ξεπλώθηκαν μηχανικοί και σχεδιάζουν δρόμους, των όποιων το φτειάσιμο θα αρχίση εις την άλλη ζωή, οι ξένοι μηχανικοί όμως πληρώνονται και βυζένουν το άδειο ταμείο της Ελλάδας μας.

Οι σιδηρόδρομοι προχωρουν με μεγάλα ποδάρια, εις τρόπον ώστε ύστερα από τους όλιγους σκοτωμούς που συνέβηκαν ως τώρα, έχω έλπίδα στον Θεό να μη μπορέση κανεις να κουνη-θη τον χειμώνα, διότι θα τους παρσύρη το πρώτο ποταμάκι, όπως άποδείχτηκε προχτές στον σιδηρόδρομο της Λεψίνας και της Λάρισσας, έξω από της Κόρινθος ή όποιος έφτειάστηκε ως περ δίκη καρμανιόλας με της κορδέλαις τους.

Σύμφωνα με το, ή Έβραϊος σαν φτωχέψη τα παληά τε-φτέργια άνοιγει, άνοιξα κ' εγώ τα παληά τεφτέργια των χρεωφλετών του δημοσιού από καταβολής της Ελλάδας, και κταδιώξα, και φυλάκωσα τους έντιμότερους πολίτες, χωρίς να χρεωστούν, σύμφωνα με το γιαγνίς όλνου, αλλά και ή θησαυρός που γύρεψα να βρω απ' αυτούς καταπιέζοντάς τους άδικα εύρέθη άνθρακες ή θησαυρός μου.

Το νέο δασμολόγιό μου που έτέθηκε εις ένεργεια, και από τας εισπράξεις του όποιου έλεγα πως θα άνοιζουν οι καταρ-ράκτες του χρυσού για την Ελλάδα, εφάνηκε άνεφάρμοστο, διότι ούτε οι τελώνιδες και φαρισσαίοι καταλαβαίνουν τί λέ-γει, ούτε ή Δεμάθας μου που το άντέγραψε στα κουτουρού από τα ευρωπαϊκά των φράγκων δασμολόγια.

"Από την φορολογία των οίνων των κρασιών, από τα όποια

στο χέρι για να καθαρίζουν τα σκουπήδια που έκανε με το κεντήδι της στη σάλα. Πιάνο μισοειξερε, και άμα βαριότανε από το ξύλωμα του κεντήματός της πήγε και το γρατζού-νιζε, για να ξελαγιάξη τους ποντικούς.

Ο κύριος παπουτσώνει την Μαρουδίτσα μας.

ώλπιζα να μεθήσω την Ελλάδα στα πλούτη, ξύνισαν όλα και μ' όλη μου την έπιμέλεια του να φορολογώ το ξύδι για κρασί πάλι μικρά πράγματα εισπραξα μ' όλον ότι πολλούς νοικοκυραίους κατέστρεψα ως τώρα και έλπίζω περισσοτέρους και εις το μέλλον αν ή Θεός βοηθήση.

Το μονοπάλειον του τσιγαρόχαρτου έμπασε τόσα μιλιού-νια στο ταμείο, ώστε δεν εύγανα ούτε τα έξοδα που τα έ-φτειασα, διότι κατά εύτυχίαν όλος ή Λαός της Ελλάδας φουμάρει άφορολόγητο τσιγαρόχαρτο, το όποιον φαίνεται, βρέχει ή ούρανός του λαθρεμπορίου ως καθώς και τα βρακιά των γυναικών, που το μετακομίζουν μέσα σ' αυτά από την Ανατολή και Δύσι.

Τον φοβερό και τρομερό στόλο δεν πρόφτασα να σας τον φτειάσω, όχι διότι δεν είχα πεντάρα, αλλά διότι δεν υπάρχει ξυλική εις ούλα άπαντα της ύψηλιού του κόσμου τα ναυπη-γεία, παράγγειλα όμως τα σκαριά τους στη Σίφνο, άφου πρώ-τα κουβάλησα όλους τους άρχιναυπηγούς της Ευρώπης με χι-λιάδες δραχμαίς, για να μου ζωγραφίσουν τα σχέδια των στο-χαρτι σαν καλλικατούρες, ώστε σε περίπτωση κίνδυνου μπορού-με να τα στήσωμε σαν κάντρα στον Περαιά για να τα βλέ-πουν οι έχθροι και φεύγουν.

Εις την προσκάλεσι των κληρούχων έξαμνηνίτικων και μο-νοχρονάτικων στρατιωτών έπέτυχα τόσο πολυ, ώστε επειδή δεν είχα παπούτσα να τους παπουτσώσω, τους έβανα γκέτες για να μη φαίνωνται τα δάχτυλά τους, έχω μάλιστα μεγάλο σχέδιο, να τους βάνω να λουστρέρουν τα ποδάρια τους γερνέ για παπούτσα κατά το σύστημα των ξυπόλητων στρατιωτών του αυτοκράτωρ της Αβουσσινίας.

Αυτή εινε, κύριοι, ή άδεια τσανάκα μου του ίσοζύγιου του προϋπολογισμού την όποια σας παρουσιάζω άδεια για να την

Ποτέ δεν φορούσε μίσα στο σπίτι της παντούφλες, διότι άσχημιζον το πόδι, ήτανε δε πάντοτε ντυμένη και έτοιμη για τα έμπορικά άμα έρχότανε καρμιά φιλινάδα της.

"Ο άδελφός της ή Ψιφικάκης την έμνοιαζε, μακρύς, νόστι-μος νέος, κομψός και όλο τσιρμόνιας και ρεβερέντσες.

Τό άνθος το είχε πάντοτε και αυτός στην κουμπότρυπα, το σακκάκι του κοντό και στενό και πάντοτε κουμπωμένο.
"Ασπρο γελέκι με χοντρή χρυσή καδένα, κάποτε όμως έβαζε και από μαλλιά πλεγμένη, και μάλιστα έσάκις φοραις πήγαινε στο Φάληρο ή στα θέατρα, και τα γυαλιά δά δεν θέλει φιλο-σοφία πως δεν τουλειπαν, ως καθώς και τα γάντια στη τσεπί-τσα, από μυρουδιαις βρωμούσε όλος σαν λέσι μυρουδάτο.

Φορούσε πανταλλόνι κολλάν, δηλαδή στενό, μα τόσο στενό ώστε τη νύχτα φώναζε τον δούλο για να του το τραβήξη και το βγάνη, τα δε παπούτσά του ήταν τόσο μυτερά που κόν-τεψαν να γυρίσουν από πάνω σαν τσαρούχια, από κάλους δά ήτανε φορτωμένος, και γι' αυτό περπατούσε σαν να ήτανε πα-θιασμένος.

"Ελεγε πως ήτανε φοιτητής στα δικηγορικά, αλλά το βέ-βαιον είναι, ότι δεν είχε τελειώσει ούτε του γυμνάσιου την πρώτη τάξη.

"Όπου χορός μέσα, όπου συναναστροφή μέσα, ξόδευε αλύ-πητα, και ή καρτσάδα δεν τουλειπε ποτέ.

Τα συναλλάγματα δούλευαν εδώ κ' εκεί με όσα όσα την τόκο. Του έκαναν όλοι πίστωσι, διότι ή πατέρας του τον είχε στα γερά και οι δανεισταί του ήταν βέβαιοι πως μια μέρα όταν φορούσε ή γέρος θα τάπερναν.

Είχε μαντινούτα μια γαλλίδα και της κρατούσε ιδιαίτερη κάμαρα μομπιλαρισμένη γκράν.

Λαμιά. Βρέ αδερφέ, δὲν * μιλάς αὐτουνοῦ τοῦ δημάρχου μας τοῦ Μπουτσάκη ποῦ μᾶς ἀνοίξε χαντάκια καὶ γέμισε τὸν δρόμο ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς κουμπάρας τοῦ Πέτρου μας ὡς τὸ πιγάδι τῆς νέας τρούμπας καὶ πᾶμε νὰ σκοτοθοῦμε, καὶ λέει πῶς θὰ κάνη στὴν ἄλλη ζωὴ ὑπόνομο, σὺν ἐκεῖνες τῆς μαιρίτσαις ποῦ φύτεψαν στοῦ γυαλοῦ τὸν δρόμο, ἀνρωτήσης καὶ γιὰ τὰ γρούνια εἶναι ἴσα καὶ περισσότερα ἀπὸ κεινοὺς ποῦ τάχουν καὶ περπατοῦν σὺν γοργόνες μέσα στοὺς δρόμους ποῦ κοντεῦουν νὰ μᾶς φᾶν Ἄφίνομε μάλιστα τώρα ποῦ γέννησαν καὶ ἡ γουρουῆνες καὶ ἔκαναν γουρουνόπουλα καὶ κοντεῦει ἡ Λαμιά ὅλη νὰ γίγη γουρουνόπολις. Στὸ Θεό σου, τύπωσέ τα αὐτὰ καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ φέρω ἕνα γουρουνόπουλο νὰ τὸ φᾶμε μαζὺ γιὰ τὸν κόπο σου.

Δήμαρχος εἶναι αὐτὸς ἡ γουρουῆς τῶν γουρουνηῶν;
Σημ. Παλιανθρ. Ἐγὼ λέω, πῶς θὰ ἦναι καὶ αὐτὸς γουρουῆνι ἀνθρωπόμορφο.

Μᾶς ἐρωτοῦν τάδε: Ἡ πυρκαγιὰ τῆς ἀγορᾶς ἔγινε ἀπὸ τὴν ἀντιπολίτευσι; Τί παράξενο. Διότι αὐτοὶ οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ ἔθνους γιὰ νὰ κυβερνήσουν θυσιάζουν τοὺς φορολογουμένους πολίτες.

Τοῦτο νὰ μὴ σοῦ φανῆ παράξενο, ὅταν ὁ Μιαούλης γιὰ νὰ ἀντιπολιτευτῆ τὸν Καποδίστρια ἔκαψε τὸν στόλο, καὶ ἄλλος εἰς τὸ Ναύπλιο τὸ πυριτιδοποιεῖο διὰ τῆς Ἑλλάδος

Σ. Παλιανθρ. Μὰ τάπαμε πῶς ἡ πυρκαγιὰ ἦτανε βαλμένη, τώρα ποῖος τὴν ἔβανε καὶ ποῖος τὴν ἔβγανε δὲν ξέρω καὶ σεῖς ποῦ γράφετε αὐτὰ θὰ πῆ πῶς κάτι ξέρετε.

Πάτρα. Βρέ κύρ Κώστα Σταθακόπουλε, χρυσογάδαρε, ποῦ ξέρεις νὰ κομματιάζης τὸν κούνουπα καὶ νὰ καταπίνης τὸ βῶδι, γιὰτὶ ρε κύριε, δὲν δήλωσες τὰ ἑκατὸ στρέμματα κτήματα ποῦχεις καὶ περνᾶς μὲ τοὺς ἀθελῶτους καὶ σὺ ἀφορολόγητος; Οἱ χαμάλιδες ἐμεῖς πληρώνουμε καὶ τὰ κρασὰ ποῦ ζύδιασαν ἀντίς γιὰ κρασί καὶ σεῖς οἱ χρυσογάδαροι μένετε ἀφορολόγητοι. Ἐσεκουμπήσου νὰ τὰ δηλώσης ἀμέσως νὰ μὴ τὸ πῶ τοῦ Τρικούπη καὶ σοῦ πάρη ὁ διάολος τὸν παπούλη.

Κακομοίρη κι' ἂν τὸ μάθη θὰ σὲ φορολογᾶ ὡς καὶ στὸν ἄλλο κόσμο γιὰ ὅσα δὲν ἔχεις ὡς τώρα πληρωμένα.

Μωρὲ τοὺς κυρίους χρυσογαδάρους· ἀγροὺς ἀγοράζουν καὶ γιὰ ἀγροὺς δὲν πληρώνουν γιὰ φόρους, ἐνῶ ἐμεῖς κοντεῦουμε νὰ ξεπατοθοῦμε.

Καλὰ καὶ τὸ θυμηθῆκα, γιὰ ἕνα ἀμπελοχώραφο ὁ χαμάλης Λαὸς πληρώνει ὅσα ἔχει καὶ δὲν ἔχει, οἱ δὲ κύριοι χρυσογάδαροι γιὰ τὰ μελζούνια ποῦ ἔχουν στῆς τράπεζες τί πληρώνουν; Εἶνε θὰ μᾶς πῆτε κινητὴ περιουσία. Δὲν καταλαβένομε ἀπὸ κουνηταῖς καὶ ἀκούνηταῖς περιουσίαις. Νὰ φορολογηθοῦν κάθε ἕνας κατὰ τὴν κατάστασιν ποῦ ἔχουν καὶ ἀκόμα ἂν δὲν ἔχουν πρέπει νὰ πληρώσουν.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτῶν τῶν χρυσογαδάρων ποτὲ δὲν μπορεῖ τινὰς νὰ βρῆ καθαρά τὴν περιουσία, προτεινομε νὰ τοὺς ζυγιάζουν στὸ καντάρι καὶ νὰ πληρώνουν τόσαις χιλιάδες ὅσαις σκάδες βγαίνουν καὶ μὲ τὴν ντάρα μαζὺ. Τετέλεσται.

Μᾶς γράφουν ἀπὸ τὰ Κανιά τῆς Κρήτης πῶς ὁ σύλλογος ποῦ συστήθηκε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Παλιανθρώπου στὰ κρυφὰ εἶναι σύλλογος κρασοπατέρων.

Ἄει στὸ διάολο καὶ σεῖς γαδούρια μὲ τῆς ἀνοστάδες σας καὶ ξεράσματα. Δὲν ἔχετε μωρὲ διαλὸ τὸ' ἀποθαμένους σας νὰ μᾶς γράψετε τίποτα σπουδαῖο. Φτοῦ νὰ χαθῆτε.

Τσὲ ἀπὸ ποῦ εἶσαι; Τσὲ ἀπὸ τὴν Κρήτη. Τσὲ τί ἔφερρες; Τυρὶ τὸ' ἑλαιίς.—Τσ' ἐγὼ τυρὶ τὸ' ἑλαιίς.—Νὰ μὲς' τὸν ἄμπακό σας. Ἄν καλὰ σεῖς φιλονεικήσατε καὶ γιὰ τὰ κουράδια ποῦ σᾶς ἔφαγε ὁ ἀρβανίτης τῆς Βαβυλωνίας καὶ ὄχι γιὰ τὸ κρασί ποῦ πίνουν οἱ ἀνθρώποι. Φτοῦ. Πίθι μίτι.

Θέλετε νὰ μάθετε τί θὰ πῆ πρωτότυπο δημόσιο καπνοκο-

πτήριο; Ἄκουτε. Τὰ πακέτα ὅσα βγαίνουν, λέει, ἀπὸ τὸ καπνοεργοστάσιον τοῦ Περαιᾶ εἶναι ελλειπῆ, (πράγμα δὲ ποῦ συμβαίνει εἰς ὅλα, ἀλλὰ ἄς ἦναι), οἱ καπνοκόφτες αὐτοῦ κάνουν καὶ τὸν καπνοπώλη, ἦγουν σας πουλοῦν καπνὸν ὅπου θέλουν, (κι' ἐδῶ γίνεται αὐτὸ ἀλλὰ μὲ τρόπο λαθροπορικὸ), καὶ κόφτουν τὸν καπνὸ ὅπως αὐτοὶ θέλουν, (κι' αὐτὸ τὸ κάνουν χάριν ποικιλίας), καὶ ἀλλάζουν τὸν καπνὸ ὅποιου θέλουν, (τόσο τὸ καλλίτερο, διότι τοῦ πέρνουν τὸν καλὸ χάριν τοῦ ἐμπορίου τῶν τοῦ ἰδιαίτερου, δὲν θέλουν αὐτοὶ νὰ πουλοῦν κακὸ πράγμα στοὺς μουστερίδες τῶν), κόφτουν δὲ τὸν καπνὸ αὐτοὶ μὲ ὅ,τι ἐργαλεῖα θέλουν καὶ ὄχι μὲ κείνα ποῦ γυρεύουν οἱ καπνοπώλιδες, (ἴσως γιὰτὶ δὲν θὰ ἦναι ἀκονισμένα ὅλα στὸν τροχὸ τοῦ Ταγκλαρᾶ), καὶ ἀκόμα δὲν ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς καπνοπώλιδες νὰ μπαίνουν μέσα καὶ νὰ βλέπουν τὸ πράγμα τους. (Καὶ αὐτὸ τὸ κάνουν γιὰ νὰ τοὺς βγάλουν ἀπὸ τὸν κόπο).

Μ' ἄλλα λόγια, κύριε ὑπουργέ, αὐτὸ τὸ καπνοεργοστάσιον τοῦ Περαιᾶ κατάντησε γενιτσαριὸ καὶ κάνε μας τὴν χάρι νὰ κάνης τὴν παρατήρησι αὐτουνοῦ τοῦ γενιτσαροκαπνοκοπτοεργοστασιάρχῃ γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀναγκάσῃ κάμμιά ὥρα καὶ τοῦ δώσωμε πέντε φάσκελα μεσ' τὰ μάτια νὰ πάη φασκελοκουκουλωμένος τὸν μασκαρᾶ, ἀλήθεια, κι' ἀπαλήθεια, ἐκεῖνον ἐκεῖ λέγοντας, καὶ ὄξω ἀπὸ τὰ μάτια τὰ δικά σου, ἐκτὸς ἀνβρεθῆς μπροστὰ μας κατὰ τὴν ὥρα τοῦ φασκελοκουκουλώματος.

Νὰ καὶ ἕνα παλικᾶρι τῆς φακῆς καὶ τῆς ρίγανης. Ὁ ἔμπορος, λέει, ποῦ εἶνε στὴ Κυπαρισσία, ὁ κύρ Χαρίλαος Καζακόπουλος σούρνει μιὰ σκουριασμένη πιστιόλα μαζὺ του καὶ φοβερίζει τὸν κόσμο.

Ὅριστε ἔμπορος ἀνθρώπος νὰ θέλῃ νὰ κάνη καὶ τὸν ἀντάμη. Κῦτταξε κακομοίρη νὰ μὴ πάρη κάμμιά ὥρα μοναχὴ τῆς φωτιά καὶ αὐτοσκοτωθῆς, καὶ πᾶς στὸ διάολο μιὰ ὥρα ἀρχίτερα, καὶ ἂν θελήσης νὰ μᾶς πῆς πῶς αὐτὸ εἶνε ἀτομικὸ, ὅπως καὶ ἦνε, ἐμεῖς σοῦ λέμε πῶς δὲν εἶνε, καὶ τὸ μεταφέρομε σὲ κοινωνικὸ, διότι σὲ βλέπουν οἱ ἀνθρώποι μὲ τὴν σκουριασμένη μπιστιόλα σου καὶ φοβοῦνται καὶ φεύγουν. Τί λοιπὸν ἔγινες σὺ, σκιάχτρο τοῦ κόσμου;

Κύριε ἱεροδιάβολε Μελέτιε Γεωργιάδη ποῦ εἶσαι στὰ Τρίκαλα, αὐτὰ ποῦ μᾶς γράφεις πῶς ὁ ἄγριος Λαρίσσης σὲ γέλασε καὶ σέφερε δῶ γιὰ νὰ σὲ βᾶνῃ στὸ σχολεῖο τοῦ Ριζάρη καὶ δὲν σ' ἔβανε, γιὰτὶ φοβήθηκε μήπως ὅταν μεγάλωνες πῶς θὰ τοῦπερνες τὴν θέσι, καὶ γι' αὐτὸ σ' ἔβαζε καὶ ἐπλυνε τὸν ἀπόπατό του, ὅλα αὐτὰ παιδί μου, δὲν ἀποδείχνουν τίποτα ἄλλο παρὰ ὅτι εἶσαι μὲ συμπάθειο ἕνας μεγάλος βλάκας καὶ μὲ σπαλετες μάλιστα.

Ἄν χρυστὰ δὲ ὁ ἄγριος Λαρίσσης καὶ ἂν θὰ τοῦ πουλήσουν τοῦ σπῆτι, αὐτὸ εἶναι δική του δουλειά, καὶ σὺ νὰ κυτᾶζης τὴν δουλειά σου, διότι κάθε δεσπότης ξέρει πῶς νὰ βγάλῃ τὰ χρέη ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ ἀγαπητοῦ ποιμνίου του, καὶ σὺν γίνης καὶ σὺ δεσπότης θὰ τὴν μάθης αὐτὴ τὴν τέχνη, ἂν καλὰ καὶ θὰ τὴν μισοξέρης ἀφοῦ ἔφαγες ψωμί δεσπότη.

Οὔξω μποῦφο.

Γιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μιανῆς μαθήτριας, γιὰ σένα κύριε Β. Κανεριδιότη σὲ κατηγοροῦν καὶ σὲ λένε πῶς τάχα πῶς ἔλαβες, ὄχι ἔλαβες, ἀλλὰ τέλος πάντων ἔλαβες ἀπὸ τὸ μαγαζὶ ποῦ ἦσουν ἀντροφορὸς κοντὰ στὰ ἄλλα καὶ ἕνα βεβόλβεο καὶ τᾶστειλες τάχα στὴν ἀρραβωνιαστικιά σου. Ὅλα αὐτὰ, κύριέ μου, τὰ διαψεύδω ἐπίσημα, καὶ λέω πῶς εἶναι καθαρὴ συκοφαντία, διότι τί τὸ ἤθελε τὸ βεβόλβεο ἡ ἀρραβωνιαστικιά σου; Καὶ ἂν ἤθελε, θαρρῶ πῶς μπορούσες πολὺ καλὰ σὺ νὰ τῆς τὸ προμηθέψης ἐκ τοῦ προχείρου. Δὲν εἶναι ἔτσι;